

Zadeva C-262/24

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

12. april 2024

Predložitveno sodišče:

Fővárosi Törvényszék (županijsko sodišče v Budimpešti,
Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

29. februar 2024

Tožeča stranka:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft.

Tožena stranka:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (nacionalna
davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska)

Predmet postopka v glavni stvari

Izpodbijanje upravnih odločb o zavrnitvi odbitka vstopnega davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV), izkazanega na računih, ki jih izdajo podizvajalci.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Pogoji za omejitev pravice do odbitka DDV.

Postopek, ki ga mora uporabiti nižje sodišče, če pri reševanju določenega spora obstaja navzkrižje med napotki višjega nacionalnega sodišča in sodno prakso Sodišča.

Pravna podlaga: člen 267 PDEU.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je v skladu s členi 167, 168(a) in 178(a) Direktive o DDV ter pravico do nepristranskega sodišča, ki je kot splošno pravno načelo določena v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), v povezavi s temeljnima načeloma sorazmernosti in pravne varnosti praksa davčne uprave, v skladu s katero:

(a) se kljub priznanju, da je bila ekonomska transakcija, ki je razvidna iz računa, opravljena, davčnemu zavezancu ne prizna pravice do odbitka, zatrjujoč, da je na podlagi vseh okoliščin, ki jih šteje za pomembne – kot so sodelovanje podizvajalcev, razkrite osebne, organizacijske in lastniške povezave, ravnanje osebe, ki je bila v glavni pogodbi, sklenjeni med naročnikom in tožečo stranko, določena kot oseba, odgovorna za vzdrževanje vsakodnevnih stikov, z zaposlenimi in dejstvo, da se delovni pogoji zaposlenih pri zaporednih podizvajalcih niso spremenili –, mogoče sklepati, da je ravnanje tožeče stranke v nasprotju z zahtevami legitimnega uveljavljanja pravice, zaradi česar se šteje, da je gospodarska dejavnost umetna in da je bila ustanovljena izključno z namenom pridobitve davčne ugodnosti v nasprotju z namenom zakonodaje o DDV, čeprav sporne okoliščine nujno izhajajo iz pogodbene svobode v zasebnem pravu ter iz civilne, delovne in davčne zakonodaje, ki ureja te pogodbe, in niso v vzročni zvezi s pravico davčnega zavezanca do odbitka DDV?

(b) se šteje za izogibanje davkom okoliščina, da izdajatelj računa zamuja s plačilom obračunanih davkov in prispevkov, čeprav mu davčna uprava odobri možnost obročnega plačevanja, da bi uredila ta položaj, dolgovani znesek pa končno izterja v postopku izvršbe zoper podizvajalca, tako da javna blagajna ni oškodovana, ali pa pomeni goljufivo ravnanje le prikrivanje davka davčni upravi, torej to, da se davek ne obračuna in ne plača?

(c) davčna uprava s sklicevanjem na davčno tajnost med postopkom davčnega zavezanca ne seznanj z ravnanjem, ki naj bi pomenilo izogibanje davkom – torej narave kršitve obveznosti plačila davkov in prispevkov – in tako ne opredeli podizvajalca, ki ga kršitev konkretno zadeva, niti vrste davka (ali prispevka), niti obsega in obdobja kršitve, temveč se na to le splošno sklicuje?

(d) davčna uprava davčnemu zavezancu kot pogoj za uveljavljanje pravice do odbitka zgolj na podlagi obstoja osebnih in organizacijskih povezav med davčnim zavezancem in podizvajalcem ne nalaga le obveznosti dokazovanja (davčne obveznosti njegovega podizvajalca), kar ni njegova naloga in za kar niti ni pooblaščen, vendar zgolj na podlagi te okoliščine domneva, da je davčni zavezanec vedel za davčni dolg podizvajalca, ne da bi vsebinsko preverila element, ki se nanaša na védenje davčnega zavezanca s tem, in ali je mogoče za to izvedeti zakonito (glede na to, da gre za davčno tajnost), fizično in logično? Ali je dejstvo, da so osebne in organizacijske povezave vzpostavile fizične osebe, pomembno, ko se to védenje šteje za dokazano?

(e) davčna uprava, ne da bi izčrpno preučila ustrezno pravno podlago, določi, kdo je delodajalec, s katerim je delavec v delovnem razmerju, ne na podlagi pogodbe o zaposlitvi, s katero se vzpostavi delovno razmerje, niti na podlagi identitete osebe, ki evidentira delovna razmerja, niti na podlagi ujemajoče izjave delodajalcev in delavcev – ki potrjuje dokumente –, temveč na podlagi nasprotne izjave dveh delavcev (trenutno samo enega), na podlagi okoliščin, v katerih so bila sklenjena delovna razmerja s prejšnjimi podizvajalci, na podlagi podobnosti delovnih pogojev in na podlagi ravnanja direktorja prvega delodajalca, ki je hkrati kontaktna oseba v skladu z glavno pogodbo?

(f) ta davčna uprava svoje ugotovitve, ki se nanašajo na prejšnja obdobja, dobesedno uporabi za naslednja obdobja, ne da bi upoštevala spremembe upoštevni dejstev v vsakem obdobju, zlasti prenehanje osebnih in organizacijskih povezav, in kljub tem spremembam dejstev ne preveri, kako so te spremembe v zadevnem obdobju vplivale na presojo davčne uprave glede obstoja zlorabe pravic, umetne narave gospodarske dejavnosti, obstoja goljufivega ravnanja ali elementa, ki se nanaša na vedenje davčnega zavezanca s tem?

2. Ali je ob upoštevanju odgovora na prejšnje vprašanje v nasprotju z zgoraj navedenimi členi Direktive o DDV in zlasti z načelom pravne varnosti, če sodna praksa načeloma določa, da je v primeru, ko je mogoče ugotoviti osebno povezavo med tožečo stranko in izdajatelji računov, ki lahko vpliva tudi na izvedbo gospodarske transakcije, za katero je izdan račun, mogoče brez dodatnega preverjanja elementa, ki se nanaša na vedenje davčnega zavezanca, sklepati, da se ta zaveda izogibanja davku zaradi neplačevanja dajatve?

3. Ali je predstavljeni pristop davčne uprave v celoti skladen z obveznostjo te uprave, da zadostno pravno dokaže objektivne okoliščine v zvezi z odbitkom DDV, ali gre za presojo, ki temelji na domnevah in predpostavkah, pri čemer je treba upoštevati tudi načelo, ki ga je določilo Sodišče, da dokazna pravila nacionalnega prava ne smejo ogroziti učinkovitosti prava Unije?

4. Ali sta v nasprotju s členom 267 PDEU, načelom primarnosti prava Unije ter pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča iz člena 47 Listine:

– dejstvo, da nacionalno sodišče zadnje stopnje, ki zatrjuje, da so razlike v dejanskih okoliščinah, ne uporabi odločbe Sodišča, ker meni, da je predmet postopka, na podlagi katerega je bila izdana odločba Sodišča, dobava blaga, medtem ko je predmet postopka pred njim opravljanje storitev, ali ker meni, da je objektivna okoliščina, na katero se sklicuje v zadevi pred njim, le ena od objektivnih okoliščin, ki so se presojale v odločbi Sodišča, ki se uporabi, in bi bil zato pomemben kvečjemu le del te odločbe;

– dejstvo, da se nacionalno sodišče zadnje stopnje v okviru pritožbenega postopka oddalji od sodbe Sodišča, izdane v obravnavani zadevi na podlagi postopka predhodnega odločanja, in sprejme odločitev, ki je v nasprotju s to sodbo, ne da bi

samo začelo postopek predhodnega odločanja, kljub protislovjem pri razlagi prava Unije, ki so razvidna iz njegove odločitve?

5. Ali se lahko sodišče države članice, ki mu je sodišče zadnje stopnje odredilo ponovitev postopka, ob nujnem upoštevanju pravic in načel, omenjenih v prejšnji točki, in obveznosti, da ne uporabi nacionalnega prava, ki je v nasprotju s pravom Unije, v tem drugem postopku oddalji od napotkov sodišča zadnje stopnje – ne da bi to zadnje sodišče postavilo vprašanje za predhodno odločanje –, če meni, da so ti napotki v nasprotju s pravom Unije, ali če je po odredbi, naj ponovi postopek, Sodišče izdalo odločbo o enakem pravnem vprašanju v zadevi, ki ima podobno dejansko stanje, ki je v nasprotju s pravno razlago, na kateri temelji obveznost ponovitve postopka, ali pa je mogoče odstopiti od obveznosti, ki jo je naložilo nacionalno sodišče zadnje stopnje, in uporabiti poznejšo odločbo Sodišča le, če sodišče, ki mora ponoviti postopek, v tem novem postopku poda predlog za sprejetje predhodne odločbe?

Navedene določbe prava Unije

Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Členi 9, 167, 168(a), 178(a), 220 in 226 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o DDV).

Sodbe v zadevah Mahagében in Dávid (C-80/11 in C-142/11, EU:C:2012:373) in Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) ter sklepi v zadevah Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) in A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26).

Navedene določbe nacionalnega prava

Členi 1(7), 2(1), 97(4) in (6) az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zakon XCII o splošnem davčnem postopku iz leta 2003).

Členi 119(1), 120(a) in 127(1)(a) az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zakon CXXVII o davku na dodano vrednost iz leta 2007).

Člena 110 in 115(2) a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (zakon I o upravnem sporu iz leta 2017).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Družba Pegazus Busz Kft. (v nadaljevanju: tožeča stranka) je z družbo Bombardier Transportation Hungary Kft. (v nadaljevanju: naročnik) sklenila pogodbo o opravljanju storitev cestnega potniškega prevoza za obdobje od 1. septembra 2012 do 30. junija 2016. Tožeča stranka je za opravljanje teh storitev v

različnih časovnih obdobjih sodelovala z različnimi podizvajalci: z družbami Pegazus Travel Kft., Zoccoli Építőipari Kft., Déda Szerviz Kft. in HEPA Busz Kft. Vendar je bilo osebje, ki je opravljalo prevoze, ves čas trajanja pogodbe isto.

- 2 Postopek v glavni stvari se nanaša na drugo, tretje in četrto četrletje leta 2015, torej na obdobja, v katerih je bil podizvajalec tožeče stranke družba Déda Szerviz Kft. Med lastniki in direktorji teh dveh družb so obstajale družinske ali prijateljske vezi, ki pa jih v obdobju, ki ga zajema postopek v glavni stvari, ni bilo več. Obe podjetji sta imeli tudi podružnici na istem naslovu. Podobne povezave so obstajale tudi med tožečo stranko in nekaterimi drugimi podizvajalci.
- 3 Družba Déda Szerviz Kft. je precej zamujala s plačilom prispevkov, ki jih je morala plačevati kot delodajalec. Da bi uredila to stanje, je zaprosila za obročno plačevanje, na kar je davčna uprava pristala. Vendar se je dolg zaradi obrestnih obresti povečeval, in ko podjetje ni moglo več plačevati, je davčna uprava na javni dražbi prodala njegove avtobuse in mu odvzela identifikacijsko številko za DDV. Tožeča stranka je bila nato prisiljena poiskati novega podizvajalca.
- 4 **Davčni organ** prve stopnje je po opravljenem davčnem inšpekcijskem nadzoru izdal dve odločbi, v katerih je ugotovil, da je tožeča stranka zaradi zavrnitve pravice do odbitka dolžna plačati DDV za zgoraj navedena davčna obdobja. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (nacionalna davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska; v nadaljevanju: tožena stranka) je kot drugostopenjski davčni organ ti odločbi potrdil.
- 5 Po mnenju tožene stranke pogodbeni razmerja med tožečo stranko in njenimi podizvajalci niso imela dejanske ekonomske vsebine in so bila po eni strani uporabljena za izogibanje obveznosti plačila prispevkov za zaposlene, po drugi strani pa za dolgoročno znatno zmanjšanje davčnega dolga tožeče stranke z računi, ki so jih izdajali podizvajalci. Tožeča stranka je zaradi svojih osebnih in organizacijskih povezav s podizvajalci vedela ali bi morala vedeti, da je vpletena v izogibanje davkom. Zato odbitka DDV na podlagi takih računov ni mogoče sprejeti.
- 6 Tožeča stranka je pri predložitvenem sodišču vložila tožbo zoper ti odločbi. To sodišče je s sodbo spremenilo odločbi tožene stranke in razveljavilo davčni dolg, za katerega je bilo ugotovljeno, da ga mora plačati tožeča stranka, ter davčno globo in globe zaradi zamude. V obrazložitvi te sodbe se je sklicevalo na sodbo Mahagében in Dávid (C-80/11 in C-142/11, EU:C:2012:373) in sklep Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674). Zlasti je razsodilo, da samo neplačilo ali delno plačilo DDV ali prispevkov s strani podizvajalca, ki je izdal račune, ne more biti razlog za zavrnitev odbitka DDV, prav tako ne dejstvo, da je tožena stranka menila, da je uporaba podizvajalca ekonomsko nerazumna, ali da obstaja organizacijska ali osebna povezava med davčnim zavezancem in izdajateljem računa.

- 7 Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska), ki je obravnavalo pritožbo, je razveljavilo sodbo predložitvenega sodišča in odredilo, da izvede nov postopek. Po njegovem mnenju je, prvič, iz vseh zgoraj navedenih okoliščin ter osebnih, organizacijskih in lastniških povezav mogoče sklepati, da so bili računi fiktivni; drugič, podizvajalci so tožeči stranki z izdajo dokazil omogočili, da je opravljala svoje dejavnosti, ne da bi plačala davke in prispevke, hkrati pa si je odbijala DDV. To potrjuje dejstvo, da so bili delavci, ki so opravljali storitve, ves čas trajanja pogodbe z naročnikom vedno isti in da to ni vplivalo na njihova delovna razmerja. Njihove naloge in plače so bile namreč enake, ne glede na podizvajalca, za katerega so delali. Namen teh dogovorov torej ni bila pridobitev dohodkov na trgu, temveč pridobitev nezakonite davčne ugodnosti. Zaradi zgoraj navedenih povezav je tožeča stranka morala vedeti za dejavnost podizvajalcev, njihov finančni položaj ter njihov namen plačati davke in prispevke.
- 8 Zato je Kúria (vrhovno sodišče) predložitvenemu sodišču dalo napotke, naj pri sprejemanju nove odločitve upošteva zgoraj navedene ugotovitve, pa tudi ugotovitve iz podobnih odločb Kúria (vrhovno sodišče), izdanih na podlagi odločb davčne uprave, ki se nanašajo na prejšnja davčna obdobja in temeljijo na istih dejstvih. Taki napotki so na podlagi člena 110(3) v povezavi s členom 115(2) a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (zakon I o upravnem sporu iz leta 2017) za nižje sodišče zavezujoči.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 9 *Tožeča stranka* trdi, da je oddala zadevne posle v izvajanje podizvajalcem, ker se je želela osredotočiti na druge dejavnosti. Sama pogodba z naročnikom je določala, da morajo biti njeni direktorji v neposrednem stiku z vozniki avtobusov, ki so bili zaposleni pri podizvajalcih. Poleg tega osebne povezave med tožečo stranko in njenim podizvajalcem, na katere se sklicuje tožena stranka, v obdobju, obravnavanem v postopku v glavni stvari, niso več obstajale. Dejstvo, da je bila skupina zaposlenih kljub zaporednim menjavam podizvajalcev vedno ista, je pojasnila s tem, da so bili zaradi narave in pogostosti prevoznih storitev, ki so se opravljale, potrebni lokalni vozniki, katerih število je bilo omejeno.
- 10 Po mnenju *tožene stranke* sklepanje podizvajalskih pogodb ni imelo dejanske ekonomske vsebine. Zaradi osebnih in organizacijskih povezav s podizvajalci je bil zastopnik tožeče stranke tisti, ki je v celotnem obdobju, ki je bilo predmet inšpekcijskega nadzora, dejansko uresničeval pravice delodajalca v zvezi z delavci. Podizvajalske pogodbe so se sklepale izključno zato, da bi se tožeča stranka lahko izognila plačilu prispevkov za zaposlene in zmanjšala svoj davčni dolg z odbitkom DDV, izkazanim na računih, ki so jih izdali podizvajalci.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 11 Predložitveno sodišče najprej poudarja, da so v sporu o glavni stvari izpolnjeni pogoji za odbitek DDV, določeni v sodbi Mahagében in Dávid (C-80/11 in C-

142/11, EU:C:2012:373): tožeča stranka je davčni zavezanec; storitve so bile dejansko opravljene; dokazano je bilo, da je tožeča stranka storitve uporabila za opravljanje obdavčljivih transakcij, kar potrjujejo dokazila in izjave prič, in da je tožeča stranka opravljene storitve na podlagi računov, izdanih v skladu z veljavnimi formalnimi zahtevami, vključno z DDV plačala.

- 12 V zvezi s *prvim vprašanjem, točka (a)*, predložitveno sodišče poudarja, da v skladu s sodno prakso Sodišča sama izbira organizacijske in pogodbene strukture, za katero se šteje, da je najprimernejša za zmanjšanje davčnega bremena, ne pomeni zlorabe pravic. Dejstvo, da so stroške prispevkov zaposlenih nosili podizvajalci, ima podlago v veljavni zakonodaji. Poleg tega so zadevne pogodbe med glavnim izvajalcem in podizvajalcem predvidevale plačilo protivrednosti, tako da je bil njihov namen pridobitev finančnih prihodkov.
- 13 Predložitveno sodišče v zvezi s *prvim vprašanjem, točka (b)*, sprašuje, ali zgolj dejstvo, da podjetje zamuja z izpolnjevanjem svojih davčnih obveznosti, v zvezi s katerimi zaprosi za obročno plačevanje in to tudi doseže, čeprav se na koncu znesek dolga izterja šele v postopku izvršbe, zadostuje kot dokaz obstoja izogibanja davkom.
- 14 *Prvo vprašanje, točka (c)*, se nanaša na to, ali je davčni organ v postopku v glavni stvari glede na dokazno breme, ki ga nosi, dokazal, da je sistem izdajanja računov mogoče opredeliti kot umeten. V zvezi s tem se predložitveno sodišče sklicuje na sodbo Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950), v kateri je Sodišče odločilo, da mora davčna uprava natančno opredeliti znake goljufije, predložiti dokaze o goljufivih ravnanjih in dokazati, da je davčni zavezanec sodeloval pri tej goljufiji ali bi moral vedeti za to. V postopku v glavni stvari iz odločb davčne uprave ni točno razvidno, katere davke ali prispevke je bil dolžan plačati podizvajalec in kakšen je bil njihov znesek. Tožena stranka tožeči stranki teh podatkov ni razkrila zaradi davčne tajnosti.
- 15 *Prvo vprašanje za predhodno odločanje, točka (d)*, se nanaša na protislovje, ki izhaja iz dejstva, da je davčna uprava v zvezi z osebnimi in organizacijskimi povezavami od tožeče stranke pričakovala, da bo v okviru dolžne skrbnosti vedela za podatke v zvezi s podizvajalci, ki so davčna tajnost, medtem ko v svoji odločbi ni izrecno omenila konkretnih podatkov in je zatrjevala, da gre za davčno tajnost. Predložitveno sodišče tudi poudarja, da je verjetneje, da so povezave, omenjene v predstavitvi dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, povzročile prenos nasprotujočih informacij, poleg tega pa so te povezave v zadevnem obdobju že izginile.
- 16 *Prvo vprašanje, točka (e)*, se nanaša na presojo tožene stranke, da so po prenosu delavcev od enega podizvajalca k drugemu poklicna kategorija, naloge in plačilo za delo ostali enaki, zaradi česar je mogoče sklepati, da je tožeča stranka ravnala goljufivo, saj je bila dejansko delodajalka, ker je dejavnost teh delavcev potekala v interesu tožeče stranke. Vendar predložitveno sodišče poudarja, da je dejstvo, da so te okoliščine ostale enake, nujna posledica dejstva, da je opravljanje storitve, ki

je predmet glavne pogodbe, sklenjene z naročnikom, ostalo nespremenjeno, zaradi česar ni pomenilo objektivne okoliščine, ki bi upravičevala zavrnitev pravice do odbitka DDV.

- 17 V zvezi s presojo Kúria (vrhovno sodišče), da delovno razmerje delavcev ni bilo prizadeto, predložitveno sodišče pojasnjuje, da so lahko v skladu z delovnopravno zakonodajo, veljavno v času nastanka dejanskega stanja, delavci glede nastanka delovnega razmerja na splošno lahko svobodno izbirali samo, ali pogodbo o zaposlitvi podpišejo ali ne. Poleg tega je v skladu z veljavno delovnopravno zakonodajo mogoče in zakonito, da novi delodajalec prevzame delavce pod enakimi pogoji. Okoliščina, ki se očita tožeči stranki, je torej dejansko izhajala iz pravil delovnega prava, bila je ugodna za zaposlene in je zato ni mogoče šteti za goljufivo ravnanje.
- 18 V zvezi s sodelovanjem predstavnikov tožeče stranke v postopku prenosa delavcev, ki sta mu tako tožena stranka kot Kúria (vrhovno sodišče) pripisala velik pomen, predložitveno sodišče meni, da to ni povezano z uveljavljanjem pravice tožeče stranke do odbitka DDV. V skladu s pogodbo, sklenjeno z naročnikom, so bile te osebe odgovorne za vzdrževanje stikov z njim. Kot taki so posredovali, ko so bili obveščeni, da bodo podizvajalci prevzeli delavce, njihovo posredovanje pa ni vplivalo na nastanek novih delovnih razmerij.
- 19 Nazadnje predložitveno sodišče meni, da je treba poudariti, da je glede na dokumente v spisu velika večina zaposlenih navedla, da je direktor družbe Déda Szerviz Kft. v zadevnem obdobju v zvezi z njimi uresničeval pravice delodajalca. Edina nasprotna izjava je vsebovala druge dejanske napake, ki so vzbujale dvom o njeni verodostojnosti.
- 20 V zvezi s *prvim vprašanjem, točka (f)*, predložitveno sodišče poudarja, da v zvezi z družbama Zoccoli Kft. in – od 19. septembra 2014 – Déda Szerviz Kft. osebne in organizacijske povezave, ki jih je zatrjevala tožena stranka, niso več obstajale in da ta okoliščina nikakor ni vplivala na pogoje zaposlovanja delavcev. Poleg tega je po prenehanju pogodbe med tožečo stranko in naročnikom novi glavni izvajalec, ki je bil popolnoma neodvisen od tožeče stranke, prav tako opravljal storitve s podobno strukturo in večinoma z istimi zaposlenimi. Pri tem se postavlja vprašanje, ali mora tožena stranka v svojih odločbah, ki se nanašajo na zaporedna obdobja, upoštevati spremembe okoliščin ali pa se lahko preprosto opre na okoliščine, ki so bile zatrjevane v zvezi s prejšnjimi obdobji.
- 21 Z *drugim vprašanjem za predhodno odločanje* predložitveno sodišče prosi za pojasnilo, ali na podlagi sodne prakse Sodišča obstajajo objektivne okoliščine, na podlagi katerih lahko tožena stranka ne preveri elementa, ki se nanaša na védenje davčnega zavezanca.
- 22 *Tretje vprašanje za predhodno odločanje* se nanaša na to, ali lahko davčna uprava kot pogoj za uveljavljanje pravice do odbitka DDV od davčnega zavezanca

legitimno zahteva, da preveri, ali je stranka, s katero sklene pogodbo, izpolnila svoje obveznosti obračuna in plačila ne le DDV, temveč tudi drugih davkov.

- 23 *Četrto in peto vprašanje za predhodno odločanje* se nanašata na protislovje, ki ga predložitveno sodišče vidi med sodno prakso Sodišča in nacionalno sodno prakso glede pogojev za omejitev pravice do odbitka DDV. Po njegovem mnenju se nacionalna sodišča s tem, da zatrjujejo razlike v dejstvih ali objektivnih okoliščinah, ne da bi predložila vprašanje za predhodno odločanje, izogibajo uporabi načel, določenih v sklepih, izdanih v zadevah Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) in Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673).
- 24 *Z drugim delom četrtega vprašanja za predhodno odločanje* predložitveno sodišče želi izvedeti, ali je v primeru, da se želi Kúria (vrhovno sodišče) v okviru pritožbe oddaljiti od sodbe, izdane na podlagi odločitve Sodišča v zadevi, ki je bila predložena v predhodno odločanje – zaradi nasprotja s pravno razlago iz njegove odločbe –, kot sodišče zadnje stopnje dolžno sprožiti postopek predhodnega odločanja.
- 25 *Peto vprašanje za predhodno odločanje* je povezano z dejstvom, da je bila odločba Kúria (vrhovno sodišče) v postopku v glavni stvari – izdana brez vloženega predloga za sprejetje predhodne odločbe – izdana, preden je Sodišče odločilo v zadevah Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) in A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26), v katerih se zastavljajo enaka pravna vprašanja kot v obravnavani zadevi glede okoliščin zavrnitve pravice do odbitka DDV, opredelitve teh okoliščin s strani davčne uprave kot zlorabe pravic in podobnega sistema presoje dokazov. Vendar bi lahko predložitveno sodišče glede na to, da se ponovno obravnava spor o glavni stvari, te odločbe Unije upoštevalo le, če ne bi upoštevalo napotkov, ki mu jih je dalo Kúria (vrhovno sodišče).